

vil ophæve Embedet som Statskonsulent i den lettere Hesteavl.

De Ting, jeg her har nævnt, er et Par af de Punkter, hvor Regeringen har vist sin Forstaaelse, eller jeg vil sige Mangel paa Forstaaelse, af Forholdene, og hvis vi ser paa, hvad Regeringen har udrettet i de Forhandlinger, der er ført med Tyskland tagende Sigte paa at lette vor Eksport af Landbrugsprodukter Syd paa, er det ikke mit Indtryk, og jeg tror heller ikke, det er det danske Landbrugs Indtryk, at der virkelig er vist meget Initiativ eller Energi af den nuværende Regering. Men hvorledes skulde den ogsaa kunne lægge en saadan Energi for Dagen, naar man erindrer Udtalelser som dem, den højtærede Landbrugsminister kom med om, at vi jo egentlig ikke havde meget at beklage os over? At der kommer saadanne Udtalelser fra den højtærede Landbrugsminister, er paa Forhaand en Svækkelse af vor Forhandlings-evne overfor Tyskland, og jeg tror nok, det danske Landbrug i Fremtiden vil bede sig fritaget for, at dets Repræsentant i Ministeriet kommer med den Slags Udtalelser, som kun kan gøre en eneste Ting, nemlig skade de Forhandlinger, der skal føres med vor sydlige Nabo. Det er ikke Undskyldninger overfor den tyske Toldpolitik mod os, vi trænger til, men virkelig Indsats saavel fra den højtærede Landbrugsministers som den højtærede Udenrigsministers Side for at lette Udførselen af Landbrugsprodukter til Tyskland.

Og hvis jeg maa nævne en anden Ting, et andet Punkt, hvor Regeringen har forsømt at gøre det, der skulde gøres, maa jeg minde om, hvorledes Forholdene var i 1925, da et Medlem af Regeringspartiet søgte at standse Landbrugseksporten til England. Den nuværende Regering stod den Gang fuldkommen magtesløs overfor Dansk Arbejdsmandsforbunds Formand, Hr. Lyngsøe, som foretog det Skridt, som man ikke skulde tænke sig Muligheden af, at en dansk Mand var i Stand til at foretage sig, nemlig først og fremmest at hindre Indladning af danske Landbrugsprodukter til England, dernæst at lægge Hindringer i Vejen for Losningen af Landbrugsprodukter i England og endelig at søge at hindre Afsætningen af danske Landbrugsprodukter i England. En saadan Handling skulde man anse for utrolig, og jeg er overbevist om, at hvis en saadan Handling havde fundet Sted i et andet Land, vilde man have været tilbøjelig til om ikke ligefrem at lynche en saadan Mand, saa i hvert Fald at stemple ham paa en saadan

Maade, at Gentagelse af Handlinger af den Art kunde hindres. Jeg forstaaer ikke, at man den Gang turde vove sligt, og jeg vil ogsaa haabe, at slige Handlinger, som den Gang blev foretaget, aldrig oftere maa ske i Fremtiden fra dansk Side. Vi har saa vist Vanskeligheder nok at overvinde i dette Øjeblik med Hensyn til Produktionen og dennes Rentabilitet, og vi skal derfor ikke sely gøre Forsøg paa at lægge Hindringer i Vejen for Eksporten. Men nu er den Mand, der foretog et saadant Skridt, jo Medlem af den danske Rigsdag og et skattet Medlem af det ærede Regeringsparti. Saadan gaar det her i Danmark!

Eller lad mig nævne, hvad der skete i Foraaret, da De samvirkende danske Fagforbund gjorde Forsøg paa en Indblanding i den engelske Kulstrejke ved en Sympati-strejketilkendegivelse. Det er efter min Mening et Skridt i samme Retning. Jeg tror, at man den Gang blev klar over, at det var et farligt Skridt, og jeg tilbage for det, men begge Dele er Skridt i Retning af en Ødelæggelse af den danske Landbrugseksport og derigennem af det danske Samfund.

Og hvilken Rolle spillede saa Regeringen overfor disse Handlinger? Den viste sig jo at staa fuldkommen evneløs og fuldkommen villieløs til at løse disse Vanskeligheder. Det er Regeringens Indsats overfor det danske Landbrug, og jeg tror jo nok, at vi alle sammen maa erkende, at det er andre Ting, vi trænger til i Øjeblikket. Det, det danske Landbrug kan kræve og kræve med Rette, er en Nedgang i Udgifterne; det er, at man tager Hensyn til de Vanskeligheder, som Landbruget befinder sig i; men jeg har Indtrykket af, at den højtærede Regering endnu mangler Forstaaelse af, hvor alvorlig Stillingen virkelig er.

Det er ikke Kvaksalverimidler, vi trænger til, det er ikke den Slags Love, som vi behandlede her forleden Dag, vi trænger til, som drager Veksler paa Fremtiden ved at stifte Laan, yde Tilskud o. s. v. Nej, den Indsats, som Regering og Rigsdag har at gøre i dette Øjeblik, er at tilvejebringe en Nedgang i Skattebyrden til Stat, Amt og Kommune og navnlig gøre det muligt at bringe Udgifterne ude omkring i Kommunerne ned. Det, vi trænger til, er en Nedgang i Takster og Afgifter, det, vi trænger til, er Frihed for vort Erhvervsliv til Fremme af Produktionen. Det er en Beskyttelse, vi trænger til, mod Organisationsovergrebene, Organisations-tvungen. Det er en Bistand fra den højt-